

Tar Károly

Miért mondod ?

**Debrecen
2000**

Tar Károly

Miért mondom?

Tar Károly

Miért mondod ?

versek

Debrecen
2000

Megjelent a Pedagógus Szakszervezet
Debrecen városi Bizottságának
támogatásával

C Tar Károly

Készült a Nyomdaipari Szolgáltató KKT
Nyomdájában
Debrecenben

Kötődések

Tisztán látlak

Még tisztán látlak
ahogy jössz felém,
kezedet nyújtva
lelked hozzám ér.

Hosszú évek sora
nem sok jót adott,
arcodra az idő
ráncokat rakott.

De szíved táján
nyomtalan a múlt,
törékeny tested
mellemhez simul.

Köszönöm, hogy hívtál,
hogy életet adtál,
fájdalmak között is
édesanyám voltál.

Amikor születtem

Amikor születtem
csillogó fehérben,
hógolyót dobáltak
vörösbor tüzében.

Tipegő váramban
óriást találtam,
átfutó nyarakban
tündéreket láttam.

Szárnyakat növesztve
pillangóként szálltam,
virágok illatát
gyöngyfűzérbe zártam.

A kihűlt éveket
farkasoknak adtam,
esti fénysugárra
rózsát akasztottam.

Szomjam eloltottam
felfakadó vággyal,
esküt kötöttem
szemérmes fűszállal.

Sorsverte álmok

Sorsverte álmok,
kaján ébredés,
miért hajítsam el
a múltam emlékét?

Tobzódó sejtek,
múló pillanat,
miben fürdessem meg
elfáradt arcomat?

Megkopott évek,
keserű pohár,
merre keressem fel
a szerelem dalát?

Ordító vadság,
hamis sziszegés,
hogy szórjam szerteszét
a szépség szellemét?

Éhes falánkság,
ködös reménység,
mikor sirassam el
a holnap keservét?

Égi üzenet,
derűs csillagkép,
hogyan őrizzem meg
a tenger kék vizét?

Áldott kéz

Kezed nyomán ébredt
a hajnali reggel,
tüzes szikrát adott
fehér lámpafénynek.

Még a hold is fent volt
a csillagos égen,
tarisznyát raktál
az arató népnek.

Szíved áramköre
fonta fel az álmod
és ébren figyeltem
fáradt boldogságod.

A vészmadaraktól
kezed árnya védett,
a durva világ meg
ellágyult lelkedben.

Imára hajlongtál
sárga búzamezőn,
sarlóval ölelted
a rád mért esztendőt.

Fészekrakó kezéd
a fájdalom nyomta,
a tarló tövise
véresre csókolta.

De ha már megjöttél
az esti határból,
szellő simogatott
bársonyos órákon.

Már tudom, milyen lesz
ez az áldott kéz,
ott a messzeségben
mikor majd hozzám ér.

Arcul csapott évek

Gyötrődő éjszakán
révedezni kezdtem,
hova is sodortak
az arcul csapott évek

Ködös táj fogadott
minden fagyos reggel,
polipként rátapadt
őszülő fejemre

Szótlan falak között
láncra verve jártam,
a szabadulás jelét
sehol nem találtam

Kezemet lefogta
a megtört harci vágy,
nem akart mozdulni
a gyávaság után

Fullánkot eresztett
a fájdalom keblembe,
s nem tudtam hűteni
az égő sebeket

Hitem szertefutott
mint a sárga homok,
melyet a szél dobál
látóként is vakon

Próbáltam kitörni
fojtó némaságból,
de sorompót emeltek
a lidérces álmok

Nem vettem észre a
fehér selyemkendőt,
ami nekem intett
kitáguló mezőt

Talán majd az idő
gyorsuló forgása
adhat elégtételt
megbántott sorsomnak

Apám emlékére

Bihari gyermekként
parasztnek születél,
borostás arcoddal
új hazát kerestél

Csillagok fényében,
reszkető nádasban,
új álmokat szőttél
távoli magányban

De a sors asszonya
kedvére nem kapott,
beteg lázparipád
partvonalra dobott

Villám is csapkodott
gyakran mögötted,
árvíz, majd háború
falta az évedet

Amit összehordtál
egy életen át,
szinte percek alatt
a semmibe szállt

Ám az új világ sem
hozott fényes napot,
tuskókba vághattad
összegyűlt bánatod

Száraz, fáradt tested
visszafojtott tűzben,
szótlatlanul repült át
az örök mezőkre

Hajnali vers

Boginak

Milyen jó, hogy nekem élsz,
minden nap kezemhez érsz,
megcsókolhatom a szád,
érezem mezők illatát.

Milyen jó, hogy akartál,
kövek közt rám találtál,
szóveréstől remegve,
fényt adtál a kezembe.

Milyen jó, hogy itt vagy velem,
tested tüzében melegszenek,
távolról is tisztán látlak,
szerelmeddel haza várlak.

Milyen jó, hogy régről mesélsz,
együtt megyünk szépség elé,
csodáljuk a világ ízét,
őszbe hajló sárga színét.

Fiamnak

Az úrmössel vígan ébredj,
tűzvirággal ne kedveskedj,
de csillagot rakj a házra,
hogy a vándor megtalálja.

Járjál járatlan utakon,
csak térkép legyen arcodon,
bozótból rakott ösvényen
lépegess majd a szélvésszel.

Éjszakákat vess a fénybe,
a jövődet a fény elébe,
és árnyéktalan homlokod
a múltadban is felragyog.

Szeretnék szépet mondani

Szeretnék szépet mondani,
titkos álmokról vallani,
édes szavakban ölelni,
emlék-parazsat gyűjtani.

Szeretnék még ábrándozni,
tenger partján kezed fogni,
a hitedben megfürödni,
vágyaiddal virrasztani.

Szeretnék még érted tenni,
bús-bánatot kiátkozni,
öröm-ünnepeket ülni,
a múltó időt feltartani.

Szeretnék még jó is lenni,
rózsa ágra bimbót szedni,
kék hegyekből messze látni,
a jövőnket csókkal kötni.

Szálló, új daloknak

A távoli messze
porozta arcodat,
a szemed fényét meg
ködfátyol borítja.

Strázsán álló urak
mérlegelik múltad,
emléked színei
kissé megfakulnak.

De mégis tüzet raksz
szunnyadó parázsra
és csillagot gyújtasz
az égi madárnak.

Ritmusát hallgatod
szálló, új daloknak,
életed egészét
nyújtod a világnak.

Egy csóktalan nyár

Rohant az idő,
de már lassan jár,
felsajgott bennem
egy csóktalan nyár.

Megperzselt szívemmel
bizakodva vártam,
hitzegőn elhagyott
vágyam csalfa álma.

De virrasztok érte
égő gyertyafénnyel,
bánatom elfojtom
daloló reménnyel.

Elszálltak az évek

Elszálltak az évek
s mire jutottál,
üres lett a tarsoly,
hiába futottál.

Álmodban is fogtad
az akác gyökerét,
más szaladt a csikón
felejtve, könnyedén.

Hívom búslakodva
atyám szép szavát,
mért öntötte belém
paraszt konokságát.

Mért mondta oly sokszor,
nem a ruha számít,
mikor ez a világ
csak a pénztől hízik.

Mégsem cifra kocsit,
paripát kívánok,
a hithű szavaknak
porlását sajnálom.

Nem tudom milyen lesz,
ha a csikó megáll
és kiszáll nyergéből
a dölyfös pénzlakáj.

Talán akkor látjuk
gyengeségünk árát,
mikor nyakunkon lesz
a könnyű lovasság.

Olyan vagy ...

Olyan vagy, mint erdőben a szél,
halkan sűgod meg titkok rejtekét,
mint fehér gyertyafény,
világot gyújtasz ember arcokért

Olyan vagy, mint fűrtön a szemek,
csűngenek rajtad a gyermekszűvek,
mint tollas őszanya,
szűrnyad alatt van gyenge kisfiad

Olyan vagy, mint a pusztai nád,
hajlongva őrzöd a szépség szavát,
mint a gólya fészke,
távolból is vissza-vissza térnek

Olyan vagy, mint a nap sugara,
másnak szűrod szét drága őnmagad,
mint a bűvó patak,
csendben tovaszűllsz árnyékok alatt

Olyan vagy, mint a turulmadár,
csillagokat nézel futó paripán,
mint a göncöl-szekér,
hűzod magaddal a tiszta reményt

A magányos tölgyfa

Egyedül áll, magányosan
a zöld koronás tölgyfa,
az erdőben is elismert
századosi rangja

Méltósággal figyeli
a vihart hozó felhőt,
gyökereit megfeszítve
szinte előre dől

Magas hangon kezdi fűjni
intelmét a felkelt szél,
meg is rázza a tölgy fáját,
de nem enged és nem is fél

Bezzeg amott a jegenye
nem győz hajbókolni,
úgy véli, ha szépeket mond,
rangot is fog kapni

Úgy is tünt, hogy jól gondolta
a nyálkás törzsű jegenye,
sudárra nőtt fája mellett,
elsuhant az ég szele

De amikor megérkezett
a tüzet vágó sötét vész,
nem törődött elődjével,
hogy az kinek, mit ígért

Gőzerővel tört előre
felhők szárnyán a vihar,
tört, zúgott, lángot szórt,
amerre csak elhaladt

Látva ezt a simuló fa,
már jó előre meghajolt,
ám a hosszú vihar után
visszaállni nem tudott

Vérzett, sebzett a tölgyfa is
ágát - bogát földbe verte,
de a törzse ép maradt,
készen állt az új életre

Hangulatok

A nyár

Csipkézett pillangó
szédeleg a szélben,
szárnyait próbálja
csillogó napfényben.

Ringó búzakarász
a fejét csóválja,
ráterült a természet
aranysárga fátyla.

Csalfa szitakötők
párosan repkednek,
tarka törökszegfű
a szerelmük helye.

Félszeg gólyamadár
lépeget a vízben,
talán arra gondol,
itt marad már végleg.

Távolban megcsillan
a kasza pengéje,
felveri a csendet
különös zenéje.

Messze nyúló árnyak
nem érik a napot,
friss széna illatát
magaddal hozhatod.

A múlandóság

Jajongó fájdalom,
megfeszült akarat,
az új élet üzen
a felsíró hangban.

Sóvárgó vonzalmak
vörösre izzanak,
testek a lelkekkel
egymásra találhatnak.

Szívet szorító csend,
fojtó némaság,
a sötétség szárnyán
az élet elszáll.

A hajnali fény

Szökik párjától a hajnali fény,
kertek alatt felragyog a mosolygós ég

Szorongva kísér sötét árnyakat,
hulló csillagot küld háborgó haboknak

Tündérmeséből ver fel álmokat
s tavakban füröszt meg fáradt napokat

Magányos cédrusnak társat keres,
a tisztuló homályból napfényre vezet

Égő mezőre friss harmatot szór
s tűzpiros markában új csillagot hoz

Monostorban

A pirkadat csengett
minden áldott reggel,
amikor cselédnek
szegődtem el bérbe.

Nem sok időm maradt
napfelkeltét nézni,
hiszen ekkor kellett
a Szedrest etetni.

Ahogy a nap kibújt
kényelmes ágyából,
a fogat készen állt
és én is nagyjából.

A szekér derekát
megraktam szénával,
a magam fröstökét
jó paraszt kolbásszal.

Kint a Tejfelesen
madárdal fogadott,
énekkel dicsérték
a felkelt napot.

Először közében
húztam meg a mezsgyét,
majd mindkét irányban
forgattam az ekét.

A barázdák mentén
őrzőim kísérték,
fürge járásukkal
kecsesen billegtek.

És hogy a fényes nap
már magasba hágott,
délebedre fogtam
a fáradt jószágot.

Én is megpihentem
a fa hűvösében,
barátkozni kezdtem
az álomtündérrel.

Mire felébredtem
elszaladt az idő,
és látni lehetett
a fürkésző felhőt.

Mikor a barázdák
szépen sorba álltak,
felraktam az ekét
hátul saroglyába.

Hazafelé menet
vidáman nótáztam,
szántott föld illatát,
szépségét csodáltam.

A múltó idő

Hófehér gyöngyvirág,
tündöklő napsugár,
mesés ábrándozás

Csiszolatlan drágakő,
virágzó almaág,
szertelen ifjúság

Karrarai márvány,
kovácsolt tűszekér,
termékeny őszülés

Sárgás narancsliget,
érett aszuszemek,
deresedő remény

Üres gólyafészek,
visszhangzó koppanás,
kihült álmodozás.

A tél

Fehér bundába bújt
az alföldi táj,
hangosan károg
a varjú madár.

Téli nótát fúj
a pusztai szél,
vidáman táncol
a szikrázó fény.

Akik behúzódnak
tűz mellé ülnek,
szárazfát raknak
a felszálló füstnek.

Tudják, hogy jönni kell
a bárányfelhőknek,
a tavaszt indító
áldásos időnek.

Hétköznapok

Hajnali harang szól,
gyorsul a virradat,
szalagra fűzött gyárakban
a hétköznapok indulnak

Fürdik a napsugár
aranyárga mézben,
kombájnok poros gyomrából
vígan ömlik az új élet

Zsúfolt villamoson
fáradt szerelmek,
bíborba bujt felhők között
a vadludakkal repülnek

Sörivó sátrakban
kihalnak a fények,
a titkok sikolya hasít
az égre boruló csendbe.

Naplemente

Gyengül a nap és leszáll,
mint a fáradt kismadár,
búcsúzik a fellegen,
vörösre sírt szemekkel

De sugarát itt hagyja,
táncot lejt az aszfaltra,
szinte megfordul a lét,
földről süt az égi fény

A lelketlen száraz por
meleg hátán lovagol,
átölelve körbe fog,
kéjelegve társalog

Próbálsz szépet mondani,
hamis esküt fogadni,
de nem lehet kiszökni,
a napfényhez szegődni

Ezért a szürkeségben
ints búcsút a reménynek,
hisz ha a hold felragyog,
hulló napot elhagyod

Várad képek

Villogó emlékek közt
kanyarog' utam,
évek szötte múltamban
járok magányosan.

Mit is láttam hajdanán
ebben a városban,
barackvirág idején
Várad vonzásában.

Az öreg villamosok
csörögtek, csattogtak
és vidám szikrát szórtak
vasból vert kalapra.

A fürdőtől kígyózott
a kis Pece - patak,
hogy szégyellve eltűnjön
a nagy város alatt.

Sebes hídján mentem át
sarki iskolánkba,
óh, bár csak a tanrendben
latin ne lett volna.

Boltíves hosszú házban
öreg papok éltek,
remegő tekintetük
a múltást idézte.

Ócskapiac nyüzsgését
gyakran megcsodáltam,
hányféle ember ült ott
fillérekre várva.

Néztem, s még nem véltem
a Kőrös sodrásán,
mily gyorsan fut az idő
az élet óráján.

Szent László tér temploma,
Sas palota díszé,
Félix- fürdő melege,
bennem él örökre.

Ősi telep, Velence,
Szálkadomb és Vár-rom,
mikor hívtok álmomban,
mert csak arra várok.

A tenger

Kopár sziklák között
hirtelen,
rám tekint a tenger
kék vize

Képzeletet szaggat
ereje,
sejtelmekből kikevert
élete

És ámulatba ejt
szépsége,
a hullámverés
zenéje

Mintha csak nekem
beszélne,
időtlen múltjáról
regélne

De morajlós - zengő
éneke,
hozzád is szól, hisz
végtelen

Őszi kérdés

Évszakok királya,
színek orgiája,
micsoda látványt hoz
az ősz tarisznyája?

Varázsló sámánok,
korintuszi levél,
mit önt a fejekbe
szeptemberi remény?

Megtépzott tőke,
piros szőlő vére,
milyen nóta fakad
tavaszra belőled?

Forgó természetnek
díszét veszett fája,
hol talál otthonra
erdők madárkája?

Érlelő napsugár,
kertek körtefája,
mit raksz az emberek
karos kosarába?

Búcsúzó falevél,
hervadozó álom,
mikor lesz újra itt
zsongás a virágon?

Görög olajfák

Messze futó sztráda,
gépkocsi folyam,
fehér kövű város,
piros alkonyat.

Furcsa törzsű fák közt
különös világ,
tenger mossa partját
görög olajfák.

Zorba zene hangzik,
józan ébredés,
szikrázó napsütés,
zöld pálmalevél.

Szűk köves kis utcák,
ódon hangulat,
beszédes emberek,
jóízű kutak.

Homérosz látta ég
álmélkodva néz,
messze múltba révül
a turista nép.

Virágok illata,
leander fája,
hoznám magammal
alföldi tájba.

Messze szállni

Jó lenne repülni
messze, messze szállni
és a csillagok közt
új otthonot találni

A csalitba csalnám
a végtelen végét,
megtudnám merre tart
a kékre festett ég

Marokra foghatnám
az óra járását,
ha kell, fához kötném
az idő múlását

Két szememmel követném
a föld forgását,
vesszővel büntetném
jámbor gyarlóságát

Tüzes fényt küldenék
a fázó hegyeknek,
és kifacsart könnyet
a megcsalt életnek

Úrbéli jelekkel
szerelmet üzennék,
elrontott percekért
sült kalácsot kérnék

De a csillagokból
azt is kiolvasnám,
mi lesz az emberből
egy évszázad múltán

A madárdal

Messze hangzik,
nem hamis,
neked is szól,
nekem is.

A fájdalom

Elveszett, ki tied volt,
bánat jár az utadon.

Mit tegyek?

Ha véleményem
kimondom,
a nap állását
elrontom,
ha igazamat
nem vallom,
a lelkemet is
megfojtom.

A hullámon
lovagolok,
a mélységben
megfúlhatok,
ha a tengert
csak nézem,
a csoda ízét
sose érzem.

Ha azt búgom,
szeretlek,
gondolod tán
szédítlek,
ha nem súgom,
szeretlek,
akkor talán
elvesztlek.

A magasból
sokat látok,
ha leesek,
fel sem állok,
lentről ugyan
nem esek,
de messzire sem
nézhetek.

Akkor most már
mit tegyek?

A szárnyaló zene

A mélységben ébred fel
az élettelen élet
s rejtőzködve jön elő,
mint a tavaszi szellő

Báránnyfelhőként lebeg,
még a csend' is csendesebb
és messze túl a bérceken
álmodozni átemel

Albatroszként repülsz vele,
száguldva át a tengeren
és az öröm búvkörében
csodálsz a gyöngyhegyet

A narancsszínű bokrokon
táncolnak a sóhajok
és virágszirmot hintenek
az áradó szellemnek

De sötétbe bújt dombokon
a fájdalom is átkarol
és kopár színű köveken
lezuhan sz majd véresen

Túl a ringó árnyakon
a sebet is hordozod,
ám a lelked megnyitod,

s tovább szállsz a szűz havon

Pusztaszéli táltos

Nem védett senki
a viharok alatt,
színed változott,
de arcod most is az .

Régen sem emeltél
őrző végvárákat,
puritán szellemed
mégis megmaradt.

Nem fogadtál könnyen
idegen eszméket,
de a saját hited
mélyre eresztetted.

Széles főutcádon
szabadon járt a szél,
s kit meglegyintett,
az földid lett míg élt.

Nagyerdő ösvényit
költők hada járta,
de szerettem én is
bandukolni rajta.

Micsoda híresség
fűződik nevedhez,
örvára lettél

a szabad szellemnek.

De nemcsak szépeket
írhatsz a nagykönyvbe,
fiad is kiverted
messze idegenbe.

Ezreket neveltél
szerte e vidéknek,
és szűkiben éltél
teremtő elméknek.

Máig sem tanultál
e régmúlt leckéből,
most sem szorítsz kezet,
kit kiejtesz kegyedből.

Debrecen, Debrecen
pusztaszéli táltos,
leszel még szívemben
újra kedves város

Kiáltások

Miért mondod ?

Miért mondod, hogy tiszta az ég,
mikor felhő van szerteszét,
miért mondod, hogy igaz a szó,
mikor Bábel hangja hallható?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy jóért jót várj,
mikor a szájalom se néz reád,
miért mondod, hogy csókos a nyár,
mikor rendet vág a gonoszság?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy társra vágyunk,
mikor a széllel is szembe szállunk,
miért mondod, hogy egyetértünk,
mikor a kákán is görcsöt vélünk?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy fontos az ész,
mikor gerinctelenség a fő erény,
miért mondod, hogy ősöd hite él,
mikor eldobod egy nagyobb szeletért?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy virágra szállsz,
mikor kiszáradt tóparton állsz,

miért mondod, hogy lét a tett,
mikor az úri gőg félretesz?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy győz a morál,
mikor a félelem markában jársz,
miért mondod, hogy
minden az ember,
mikor arctalanul kérve reszket?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy tiszta a kéz,
mikor silány lelkű törtetőt véd,
miért mondod, hogy itt a szabadság,
mikor a szegénység fogsága vár?
Miért mondod, miért?

Miért mondod, hogy élni szép,
mikor hontalan kerget a tél,
miért mondod, hogy áldott a kor,
mikor még fénytelen az éji hold?
Miért mondod, miért, miért?

Azért mondom, hogy hinni kell,
hogy az álmod nem vész el,
azért mondom, hogy úgy legyen,
ahogy a mesében képzeled.
Azért mondom, azért, azért.

Sasokkal téped

Utamra délibábot festel,
mögöttem sárból fonsz falat,
fülembé bordalt húzol
és te gyászomon kacagsz.

Lelkemre madarat ültetsz,
sasokkal téped azt,
testem páncélba öntöd,
majd tüzes kohóba raksz.

Szavamra zenét írsz
és törött köcsögön játszol,
hitem kőbe vésed,
de pogányokhoz pártolsz.

Kezembe esküt teszel,
másnap tőből vágod,
barátként ölelgetsz
és gyáván meggyalázol.

A mindenség tenyerén

Szánalmas porszemként élsz
a mindenség tenyerén,
néha mégis azt hiszed,
a napfényt is megveszed

Legyőzve földi terheket
fent a tejúton perlekedsz,
holdra szállva reméled,
végtelent is eléred

Hullámsírok ezrei
rejtik világ szennyeit,
sártgázolva mormolod,
bűnös sorsod otthagysz

Ködbe bujkáló rejtély
a szertefoszló szépség,
mégis kergetsz éveket
és a múltást elfeded

Monzunjárta fellegek
sarcolgatják az eget,
de te szóljál csendesén,
ne zsarold a szenteket

Mai átok

Csúszópénz és bánatpénz,
forró pénz és zsebpénz,
deviza vagy valuta,
általa vagy az, ki vagy

Ezért a pénz kedvéért
robotolsz is éhbérért,
de bánatos dalod is
forintért fohászkodik

Sőt, lelkedet is eladod,
ha az árát megkapod,
testedből is pénzt csinálsz,
esti hajlatokra vársz

Kiszámolod mit, miért
hol és mikor, mennyiért,
hisz az élet ára is
a dollárhoz viszonyít

Ám a vége nem lesz más,
reménytelen kacagás,
visítasz majd egy nagyot,
önmagadat mardosod

A pénz

Ha pénzed van,
repülhetsz,
madarakkal
versenghetsz.

Ha pénzed nincs,
szavad sincs,
puszta életed
a kincs.

Kéjbe mártott mosollyal

Örömtűzben fürdeted
sárgás fakó színedet
és a siker fényében
gyászszalagod letéped

Betűtengert varázsolsz
a szabad gondolatnak
és mindent kikiáltasz
virágtalan pusztáknak

Kölcsönként öntudattal
festegeted magadat,
kéjbe mártott mosollyal
takarod el orcádat

Keserű indulattal
gyűröd le a múltadat
és sarat dobálgatsz
némán álló szobrokra

Vágyaiddal messze mész,
holt vizeken is átlépsz,
nem törődve évekkel,
kalapáló szíveddel

Vad képzelet

Vad képzelet szelíd ágán
vonszolnak a magányba,
édes gyökér fanyar levét
füstbe öntik álmomban.

Tüzes lázam vacogva kér
alamizsnától esélyt,
vergődő, szikár testemben
kővé mered a remény.

Kiáltok a néma jajba
repedt hangú imában,
hisz ebben az utazásban
élet visz a halálba.

Szobám sarkába fészkel

Szobám sarkába
fészkel a világ,
szomorún nézem
ámokfutását.

Álarcos bosszú
sétál az utcán
és halált dobál
amerre csak jár.

Embert üldöznek
kékfényű csodák,
földre tepernek
vérszomjas kutyák.

Földrengés után
döbrent képsorok,
feszült rémület,
síró asszonyok.

A díszletek közt
gyászos fehérben,
táncos lány botlik
sötétlő fényben.

Bele bámulok
félő arcába,
kérve figyelek
néma szavára.

És nincs megállás
a gyártósoron,
egymást üldözik
a gyilkos napok.

A lerágott élet

Mint eldobott szennyes
kóvályog a lelked,
utcára hajított
a lerágott élet

Töprengő száralmad
fürödhet a porban,
sötétbe bujtatod
fel sem fogott múltad

Sejtedből burjánzott
a hajdan volt csapat,
fejedhez vagdossa
kisiklott sorsodat

Könyörgő kezében
fonnyadt virágkehely,
szégyenpír öntőget
filléres részvétellel

Keresed álmodban
a gyermekdalokat,
de nem tudsz dúdolni
már csak vircsaftokat

Ha néha fölropít
a mámor csalsága,
szorító görcsökkel
zuhansz földi ágyra

Éjjeli lézengők
megcsapolják véred,
harmatos falevél
takargatja képed

Végtelennek tűnnek
lopott másodpercek,
bolondokhoz vernek
a kegyetlen terhek

Ébresztő látomás

A hatalom láza
győzelmi mámorban,
vádjait szórja szét
hangos szócsatában.

Gógös faj árnyéka
zsiványok módjára,
korbáccsal telepszik
anyátlan árvákra.

Hordófejű kutak
föld gyomrába fúrnak,
fekete aranyból
a holdra utaznak.

Száguldó rakéták
égi mezőt falnak,
a csillagok hátán
véres csíkot húznak.

Díszes palotákban
karvalyok tanyáznak,
sátrak milliói
új csodára várnak.

Tisztító tűz

Tisztító tűz eméssze bűnöd,
mit a múltad összegyűjtött,
vesd mélységbe gyarlóságod,
pénzért vett hitvallásod.

Fogalmazd újra imádat,
rombold le a régi várat,
húzz magasra tornyokat,
véred kösse a falakat.

Tudásra fűzd fel álmaid,
forrás színezza képeit,
dalolva a pór nép vágyát,
falra ferd a titkok titkát

Gyöngyöket rakjál jövődbe,
mélyről emeld a szívedbe
és amit elraksz hitednek,
ne add el kósza ebeknek.

Hazát adtál

Ritkán hulló tengerszem
ez a földi csodakert,
itt vertél fel sátrakat
a csillagos ég alatt

Kalandos portyáidat
a tenger vize látta,
nyilaidtól rettegték
a vasba bújt seregek

Ezer éve annak már,
hogy hűséget fogadtál,
a szentség oltáránál
az egekhez fordultál

Királyok drága vére
öntözte büszkeséged
és hősokról mesélnek
a távoli keresztek

Múltad dicső emléke
sors tüzeiben megégett,
de Kárpátok völgyében
hazát adtál e népnek

A szörnyű háborúkat
vérző szívvel megjártad,
ám a harcok múltával
sasok marták orcádat

Pirosló havasokban
a patakok is sírtak,
könnyekben imádkoztak
az elszakított falvak
De ha hagytak álmodni,
újra mertél születni
és a vágott sebekre
ősök hitét rákötni

Fájdalommal, örömmel
ezért hozzád kötődtem,
te formáltad szavamat,
benned élő múltamat

Néha vágytam messzebbre,
édes élet ízére,
de gyökerem nem szakadt,
szívverésem itt maradt

TARTALOMJEGYZÉK

KÖTŐDÉSEK

Tisztán látlak
Amikor születtem
Sorsverte álmok
Áldott kéz
Arcul csapott évek
Apám emlékére
Hajnali vers *Boginak*
Fiamnak
Szeretnék szépet mondani
Szálló, új daloknak
Egy csóktalan nyár
Elszálltak az évek
Olyan vagy...
A magányos tölgyfa

HANGULATOK

A nyár
A múlandóság
A hajnali fény
Monostorban
A múlt idő
A tél
A hétköznapok
Naplemente
Váradi képek
A tenger
Őszi kérdés
Görög olajfák
Messze szállni
A madárdal

A fájdalom
Mit tegyek?
A szárnyaló zene
Pusztaszéli táltos

KIÁLTÁSOK

Miért mondd?
Sasokkal téped
A mindenség tenyerén
Mai átok
A pénz
Kéjbe mártott mosollyal
Vad képzelet
Szobám sarkába fészkelte
A lerágott élet
Ébresztő látomás
Tisztító tűz
Hazát adtál